

DŽULS VEJK

Iz Rima,
s ljubavlju

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za Tinu Mandi, koja razume ono što je važno.

PRVO POGLAVLJE

„Nano, šta to radiš?“

Lisa je prekoračila preko hrpe stolnjaka i posteljine na podu bakine minijaturne dnevne sobe. Živela je nekoliko ulica dalje i često je nakon posla navraćala na šolju čaja, na čemu joj baka nije bila naročito zahvalna, ali joj je zato redovno prigovarala ukoliko bi Lisa preskočila makar jedan dan.

„Šta misliš da radim? Spremam se da pozovem kraljicu na čaj?“

Prozujala je pored Lise poput neke sićušne dinamo-mašine šušajući ogromnom crnom kesom za smeće u ruci. Onako niska, tek malo viša od šumske jagode, lica zgužvanog poput harmonike, izgledala je kao da se s vremenom skupila, pa joj je koža sada bila za dva broja veća. „Pravim red.“

„Zar opet?“, pitala je Lisa vrteći glavom u neverici, pogleda uprtog u gomilu rasparenih krpenih ubrusa, heklanih šustikli i izbledelelih jastučnica, od kojih je većinu sada videla prvi put.

„Kada ću stići sve ovo da upotrebim? Ta starudija samo skuplja prašinu, pravi nered i privlači moljce. Ionako neću još dugo živeti.“ Nana nije glasno dovršila misao, ali je Lisa tačno znala kako bi ona glasila. „Ne podmlađujem se.“

„Nano, ne pričaj koješta. Živećeš sto godina.“ Njena baka je oduvek bila oličenje nesalomive snage i vitalnosti. Mada je gazila već osamdeset petu, bila je bistrog uma i prepuna energije.

„Možda jesi u pravu, ali meni ove koještarije ipak nisu potrebne.“ Skupila je svoje poput suve šljive naborane usne, kao dete kada se naduri. „Uostalom, ako ih sad pobacamo, onda nećeš morati da se bakčeš njima pošto umrem.“

„Znaš da ne volim kad tako pričaš.“

„Ne budi luda. Svi umiru, pa ću jednom i ja. Nego, pomози mi oko one kutije, hoćeš li?“

„Nisi je valjda sama snela s tavana?“, upitala ju je Lisa nepoverljivo.

„Naravno da jesam. Nego ko je? Da nije možda Supermen svratio do mene?“, rekla je vrteći glavom, istovremeno se smeškajući.

„Gde želiš da je spustim?“

„Nigde. Izbaci je napolje. U njoj su neke dedine knjižurine. Kome još treba ta prašnjava starudija? Ako tebi treba, slobodno je ponesi.“

Lisa je podigla prastaru kartonsku kutiju i bradom blokirala gornji red knjiga kako joj se sadržaj kutije ne bi rasuo po podu dok ju je prenosila do trpezarijskog stola. Taman kad je htela da je spusti na sto, dno kutije je popustio i sve one teške knjige popadale su na pod jedna za drugom.

„Vidi šta si uradila“, prekoralila ju je nana cokćući jezikom.

„Ne brini, pokupiću ih. Ti treba da čuvaš kičmu, zar ne?“

„S mojom kičmom je sve u najboljem redu, mlada damo“, odbrusila joj je nana, kao i obično odbijajući da prizna da je nešto boli ili da su joj kosti ostarele. „Dok ti budeš spremala taj krš, idem da nam skuvam čaj“, kazala je i zatim se sitnim koracima odvukla do kuhinje ostavivši Lisu da skuplja knjige i slaže ih na sto. Većina knjiga bila je veoma stara i pohabana, požutelih, plesnivih stranica, štampanih toliko sitnim, gusto zbijenim slovima da ih je bilo veoma teško čitati. Lisi nisu bili poznati ni autori ni nazivi tih knjiga, pa je zaključila da one ipak nikome neće trebati.

Kad se sagnula da uzme poslednju knjigu, ova se rastvorila tačno na mestu na kom je između njenih stranica stajao debeo smeđi koverat. Mada joj je bilo samo sedam godina kad joj je majka umrla, odmah je prepoznala njen zaobljeni kitnjasti rukopis kojim su na prednjoj strani koverta bile ispisane dve reči: *Za Vitorija*. Slova jesu odavno izbledela i jedva da su se videla, ali, budući da su obe reči bile podvučene dvema tamnim linijama, Lisa ih je doživela kao neku vrstu putokaza. Kao majčinu tajnu poruku.

Namrštila se i prevrtala onaj koverat u ruci odmeravajući mu težinu. To ime, Vitorio, probudilo je u njoj maglovite slike i nejasna sećanja, koji bi joj iskliznuli iz glave svaki put kad bi pokušala da ih prizove.

Zašto li je nana ovo sačuvala? Vitorio, njen otac – mada nije zaslužio da ga tako zove – napustio ih je nekoliko godina pre majčine smrti. Je li ovo pismo bilo njena poslednja želja? Nije zapamtila mnogo toga u vezi s majkom, osim da je često bila bolesna. Detetu od sedam godina bilo je bolje ne govoriti o mučnim, iscrpljujućim terapijama koje je njena mati morala da istrpi tokom borbe s rakom i zbog kojih je stalno bila malaksala i bleđa kao avet.

Ipak, Lisa bi se ponekad prisetila ili, bolje rečeno, pokušala bi da se pri-seti slika iz ranog detinjstva. Pamtila je da ju je otac nosio na ramenima, gurao je na ljuljašci, trčkao pored ringišpila dok se vozila i mahao joj. Ali njena sećanja nisu se podudarala s naninim pričama o njemu. Trgnula se i osetila kako joj se kutnjaci taru jedan o drugi zbog iznenadnog grča u vilici. Kakav je to čovek koji je mogao da napusti rođenu ćerku i ne vrati se čak ni posle smrti njene majke? On je taj koji je izgubio, ne ona. Hvala dragom bogu, pa je imala nanu.

Dok je prevrtala onaj koverat u ruci promišljajući se da li je u redu da ga otvori, stari pečatni vosak se rascepio i koverat se sam otvorio. Iz njega su ispale dve fotografije, odnosno, ona im je malo pomogla da ispadnu tako što ga je protresla. Na prvoj slici bila je njena majka u poodmakloj trudnoći. Pored nje je stajao nasmejan, zgodan muškarac s naočarima za sunce i rukom prebačenom preko majčinih ramena. Dok je gledala u sliku, Lisa je osetila kako joj se u grlu stvara knedla. Nije imala mnogo majčinih fotografija, budući da su skoro sve bile uništene kada se pod naninog kupatila zbog poplave urušio u salon. Nekoliko tih fotografija možda je i moglo da se spase, ali ih je nana, takva kakva jeste, ipak sve pobacala. Nikad nije bila posebno sentimentalna.

Očevu sliku uopšte nije imala. Okrenula je fotografiju tražeći neku vrstu potvrde za svoju pretpostavku. Da, to je bio on. Na poleđini slike pisalo je *Vitorio i ja, Rim*. Zagledala se malo bolje u očev lik. Ali snimak je bio mutan, a njegovo lice zaklonjeno tamnim naočarima, tako da nije uspela čak ni da stekne utisak o tome kako je izgledao. Iskrivila je usne. Bilo joj je jasno kakav je. Neodgovoran. Sebičan. Bezdušan.

Na drugoj fotografiji, još mutnijoj, stajao je isti čovek ispred neke kuće, za koju je Lisa pretpostavila da se nalazi negde u Italiji. Pogledala je poleđinu slike. *Vitorio ispred porodične kuće. Ulica Matonato broj 32, Rim.*

„Šta to gledaš?“

Lisa se trgnula i umalo nije sakrila fotografiju iza leđa.

„Pronašla sam ovo i koverat.“

Nana je zavirila u fotografiju.

„Je li ovo...“, započela je Lisa i zastala. Baka nikad nije želela da joj priča o ocu, ali možda će sada hteti.

Nana je ljutito firknula. „Jeste, to je tvoj otac. Zbrisao je kao funjara i ostavio tvoju jadnu majku s bebom u naručju. Ko ga šiša. Lepo smo živele i bez njega.“

Lisa je znatizeljno zurila u sliku. Sad je prvi put videla oca. Nije htela da se zainteresuje za njega. Htela je da ostane ravnodušna prema njemu kao što je on godinama bio ravnodušan prema njoj. Želela je da ne mari za njega kao što on nije mario za nju još od njene šeste godine, mada se ona, tokom odrastanja, ipak potajno nadala da će se on jednom iznenada pojaviti i preuzeti ulogu tate.

„Ženskaroš. Pravi rimski zavodnik“, rekla je nana i opet prezrivo frknula.

„On je Rimljanin?“

„Naravno da jeste. Čim živi u Rimu.“

„Mnogo je viši nego što sam ga zamišljala“, rekla je Lisa namerno održavajući glas ravnodušnim.

„Nisu svi džokeji kepeci. Ovaj je bio izuzetno vitak, kao i tvoja mama. Izgledali su kao dve šibice.“

Lisina majka je radila na hipodromu čiji je vlasnik bio ser Robert Harding. Vodila je računa o svemu što se ticalo punokrvnih grla; prijavljivala ih je za trke, naplaćivala smeštaj grla vlasnicima ergela i isplaćivala zarade džokejima. Tako je upoznala Vitorija Veteza, jednog od stalno zaposlenih džokeja.

Lisa je veoma retko odlazila do štala zbog toga što supruga ser Roberta, koja je ostala u invalidskim kolicima posle saobraćajne nesreće, nije mogla da ima dece, tako da je Lisa smela da dolazi na hipodrom samo kad leđi Meri nije bila kod kuće.

„Od njega si nasledila ta koščata kolena“, izgovorila je nana i još jednom prezrivo frknula. To svoje karakteristično frktanje dovela je do savršenstva, tako da je svakom ko bi ga čuo bilo potpuno jasno da je njime htela da iskaže prekor.

Lisa je pogledala ka svojim nogama, smeškajući se bakinom tipičnom, netaktičnom komentaru.

„A šta je ovo?“, upitala ju je Lisa i izvadila kutijicu za nakit iz one kartonske kutije. Na to su se nanine usne prvo napučile i potom se stisnule u dve tanke linije. Ta crna kutijica na Lisinom dlanu prosto ju je mamila da je otvori, kao da je Pandorina, stvarajući u njoj osećanje neke neobjašnjive slutnje. Čim je bude otvorila, videće njen sadržaj i onda nema nazad.

Lisa je pogledala u nanu. Iz nanine sitne, pogrbljene figure isijavala je napetost, ali joj starica ipak nije odgovorila na postavljeno pitanje. Dok su Lisini prsti nežno prelazili preko poklopca kutijice, krajičkom oka videla je da se njena baka malo štrecnula, međutim, taj njen gest nije sprečio Lisu

da nastavi ono što je započela. Već sledećeg trenutka poklopac kutijice naglo se otvorio.

„Oh!“

Nabori kože na bakinom vratu zatreperili su od jačine njenog uzdaha.

Lisa je jagodicom kažiprsta dotakla prsten s dijamantom veličine zrna graška optočenim sićušnim biserima i rubinima.

„Baš je lep“, rekla je. I prilično vredan, zaključila je na osnovu svog skromnog i ne naročito bogatog znanja o nakitu. Ako ništa drugo, bio je veoma star. O tome su svedočile izbledele ivice nekad raskošnog tamnoplavog baršuna kojim je bilo prekriveno dno kutijice i elegantna pozlaćena slova ispisana na satenu s unutrašnje strane poklopca.

Nana je ponovo frknula. „Navodno je pripadao njegovoj baki.“

„Čijoj? Očevoj?“

„Da. On ga je poklonio tvojoj majci.“ Procedila je kroza zube s toliko otpora kao da treba da proguta žabu. „Kad su se verili“, dodala je nevoljno.

„Dakle, ovo je...“, započela je Lisa zbunjeno i pogledala prema baki pokušavajući da protumači izraz njenog lica, ali se iz staričinog tvrdokornog pogleda baš ništa nije moglo saznati. „Mamin verenički prsten.“

„Valjda je tako.“

„Oh!“ U Lisinom srcu pomešala su se dva suprotna osećanja. Istovremeno se osetila i izneverenom i povređenom, zbog čega joj se pogled zamaglio suzama. Nije znala šta da kaže. Zašto joj baka dosad nije dala taj prsten? Zar njena mama nije to želela?

„Ne gledaj me tako“, odbrusila joj je nana. „Tvoja majka tražila je od mene da ga vratim Vitoriju. Rekla je da je u pitanju porodično nasleđe i da taj prsten obavezno mora da mu bude vraćen. Smatrala je da nije u redu da ostane kod nje.“

Ovo je već moglo da objasni bakinu neobičnu uzdržanost. „Pa zašto onda nisi to učinila?“

Nana je slegnula ramenima. „Nisam imala vremena.“

Lisa nije uspela da prikrije koliko ju je iznenadilo ovo bakino otvoreno priznanje.

„Nemoj tako da me gledaš, mlada damo“, preduhitrila ju je baka. „Život me nije mazio. Imala sam pune ruke posla. Radila sam, brinula se o tebi, vodila domaćinstvo, i eto, godine su prohujale i zaboravila sam na taj prsten.“

Griza savesti otupela je oštricu Lisinog neodobravanja. Nani sigurno nije bilo lako da se posle smrti ćerke jedinice sama brine o njenom ucveljenom detetu.

Još je gledala u majčin prsten, kad je usledio nanin preterano glasan uzdah. „Ko bi znao gde je taj skot sada? Nije mi ostavio adresu.“

„Mislim da ipak ne bi trebalo da ga zadržimo, ako je mama zahtevala da mu ga vratiš.“ Ovako naglas izgovorene, ove reči su je jako zabolele. Zašto mama nije želela *njoj* da ostavi prsten?

„Ukoliko ti želiš da pronađeš tog bednika, nemam ništa protiv. Sama odluču. Ako hoćeš, možeš i da zadržiš taj prsten. Meni ionako ništa ne znači. A sada, voziš li me u taj megamarket ili ne?“

Lisa je zatvorila kutijicu i zatim ju je vratila u koverat zajedno s fotografijama. Sudeći po bakinom nadurenom licu, znala je da je njihov razgovor završen. Mada još nije odlučila šta će da uradi s tim stvarima, ipak ih je ubacila u tašnu.

„Nemam ceo dan na raspolaganju, znaš.“

Lisa se jedva suzdržala da se ne nasmeje ovoj ironiji. Nanini dani nisu bili ispunjeni ničim drugim osim heklanjem kvadrata za pokrivače za afričku siročad, negovanjem dalija i rešavanjem ukrštenih reči iz *Dejli mirora*, što je činila s velikim žarom i tračarenjem uz mali milion ispijenih šolja čaja s Lorom, prvom komšinicom i dobrom prijateljicom. Odlazak s njom u kupovinu neizbežno je trajao dvostruko duže nego što bi trebalo samo zbog toga što je ona morala da proveri cenu svakog artikla pre nego što ga stavi u korpu, pritom ne obraćajući pažnju na ostale kupce koji su se jadni protezali preko nje ne bi li dohvatili nešto s police.

„Ukoliko želiš neki od ovih stolnjaka, slobodno ih ponesi. Ako ti ne trebaju, onda ih pokloni u dobrotvorne svrhe. Evo, pronašla sam i kutiju slatkiša. Ponesi i nju ako želiš. Ser Robert mi je doneo korpu prepunu svega i svačega za Božić. Sam bog zna zašto me taj čovek još posećuje.“

Lisa je pretpostavila da je to činio zato što je bio prilično usamljen, imajući u vidu da je živeo sam sa suprugom, čije se zdravlje u poslednjih nekoliko meseci drastično pogoršalo. Ta šoljica čaja koju bi popio s nanom jednom godišnje verovatno mu je mnogo značila.

Nana joj je mahnula pakovanjem keksa. „Ne mogu reći čoveku da poklanjam polovinu stvari koje nam donosi. Previše ih je, čak i da je ta njegova korpa upola manja.“

Nana nikad nije previše trošila na hranu. Parče mesa i dve vrste povrća oduvek su bili osnovni sastojci njihovih obroka.

„Tvoje majke nema već dvadeset godina. Mislim da je ser Robert tim poklonima hteo da ti nadomesti oca.“

Lisa je oduvek smatrala da je donošenje tih korpi bilo velikodušno s njegove strane. Mada je njihov sadržaj umeo da bude istovremeno i čudan i divan.

„Hvala, bako. Je li tim slatkišima istekao rok trajanja?“ upitala ju je Lisa i okrenula kutiju da pogleda odštampani datum na njenom dnu. „Onim čokoladicama koje si mi prošli put dala istekao je rok pre dve godine.“

„Glupost. Taj datum ionako ništa ne znači.“

Lisa se blago naježila. Redovno je pregledala sadržaj naninog frižidera i izbacivala iz njega sve ono čemu je istekao rok trajanja. Obedovanje kod nje moglo bi se nazvati svojevrsnim ruskim ruletom, budući da nikad nije znala jede li pokvarenu ili ispravnu hranu.

Sačekala je da baka navuče ogromni kaput od mohera, u kom je izgledala kao paperjasto mladunče mamuta, i koji je verovatno kupljen otprilike u isto preistorijsko vreme.

„Nemoj zaboraviti da ubaciš sve one kutije u auto.“

Kad su njih dve konačno krenule prema supermarketu, Lisin auto ličio je na pokretni buvljak, međutim, njoj to nije smetalo, budući da joj je na pameti bio samo onaj koverat u tašni.

DRUGO POGLAVLJE

Bio je to sasvim prost plan. Kratak i jasan. Po sistemu – uđi i izađi. Nakon posla odvesti se do paba, povesti Sijenu posle njene smene ne ulazeći unutra, odvesti se do njenog stana, napraviti žensku žurku s bocom proseka, i onda se sručiti u pijanom stanju u krevet.

Lisa je šutnula izduvanu gumu svog odanog, ali sad već pomalo posustajućeg minija.

„Jao!“ Možda i nije bila baš toliko mlohava.

Ne želeći da ostavi vozilo nasred seoskog drumca, Lisa je nekako uspela da ga doveze do parkirališta ispred paba, zbog čega se sad ipak malo bolje osećala, budući da nije bila usred nedođije.

„Mogu li da ti pomognem?“, začula je tihi glas iza leđa.

Lisa se zažmurila i toliko snažno stegnula pesnice da su joj se nokti zarili u dlan. On nipošto nije trebalo sada da bude ovde. Utorkom nije dolazio u pab pre pola osam. Znajući to, isplanirala je da dođe ranije, kako se njih dvoje ne bi sreli.

Ni sama nije znala kako je uspela da se savlada da ne zaškrguće zubima ili da glasno ne zareži. Devedeset devet posto nje htelo je da mu kaže da se nosi u tri lepe, ali nažalost, postojao je taj jedan jedini bedni postotak koji je išao u prilog činjenici da joj je pomoć ipak bila potrebna. Mada se uvek odvažno hvatala ukoštac s teškoćama, sada je stigla samo do tačke kada je bespomoćno gledala u onu jadnu dizalicu kojom teško da bi mogla da podigne kutiju za cipele, a kamoli automobil. Stajala je opuštenih ramena i prelazila pogledom preko onih kolomašću umrljanih šrafova, za koje je bila sigurna da nema šanse da ih odvrne.

Bacila je pogled prema Vilovoj visokoj, vitkoj figuri. Nije trebalo. To ju je samo podsetilo na to koliko njegova naizgled mršava građa vara, kao i na činjenicu da se ispod te odeće krije najmišićavije telo koje je ikad videla. I najzategnutiji stomak s izraženim pločicama. Reči su joj se zaglavile u grlu, te je nastavila samo da stoji u mestu, osećajući se kao kompletna budala.

„Je li taj pogled treba da znači 'O, divno, Vile, to bi bilo baš super'“, započeo je on, „ili 'Odjebi, mogu i sama'?“ Njegov tobože ljutiti ton podsetio ju je na to zašto se toliko trudila da se ne sretne s njim i zašto nije želela iznova da se bori s njegovim predimenzioniranim egom i beskrajno naduvanim kompleksom više vrednosti.

Pre nego što je išta uspela da mu odgovori, već je prišao zadnjem delu minija. „Isuse, koliko li je stara ova kanta? Imaš li uopšte rezervnu gumu?“

Namestila je odlučan izraz, potpuno ga ignorišući, zatim se spustila na kolena kako bi postavila dizalicu pod auto. Ubacila je metalnu ručku u otvor na vrhu dizalice, praveći se kao da tačno zna šta treba da uradi, i tek onda mu je veselo odgovorila: „Nema problema, mogu i sama. Uostalom, ako se zapetljam, uvek mogu da pozovem šlep-službu.“

Dok je izvlačio rezervnu gumu iz prtljažnika, promrmljao je sebi u bradu nešto što je zvučalo kao „ti se ionako stalno zapetljaš“. Zatim je ćutke prošao pored nje i čučnuo pored dizalice.

„Hvala ti“, promrmljala je dok je on pognute glave, klečeći na asfaltu još vlažnom od nedavnog pljuskas, počeo da okreće ručicu dizalice i podiže auto.

„Došla si po Sijenu?“

„Da“, odgovorila mu je kratko, pritom sevajući očima prema njegovoj svetloj kosi vezanoj u konjski rep, koji mu je dosezao do kraja vrata. Zreli muškarci ne bi trebalo da nose mladalačke frizure i to ne bi trebalo da bude seksi. Kao što on njoj nije ni bio. Nije joj bio čak ni simpatičan. Ali odnekud joj je izronilo sećanje na to kako ju je ta njegova puštena kosa gociala po koži, što joj je izazvalo blago treperenje u stomaku. Zbog te duge kose Vil je delovao nemarno i ležerno, mada u njemu nije bilo ničeg ni nemarnog ni ležernog, osim u odnosu prema ženama.

Premestila se s noge na nogu i gurnula ruke u džepove. Ono blago treperenje sada se pretvorilo u žestoko lepršanje, poput krila nestašnih leptirića. Ukipila se, moleći boga da on to ne primeti. Neka idu dođavola ti leptirići. Njoj nije stalo do Vila. Ni najmanje.

Nabacivši ravnodušan izraz, okrenula je glavu i prešla pogledom preko pitomih zelenih brežuljaka što su okruživali dolinu i selo, čije su se kuće

poput bisera nanizale duž potoka koji je hitao prema reci Uzel. Ovaj prizor malo ju je umirio, pa je glasno odahnula. Taj pab bio je njeno omiljeno mesto, uprkos tome što je bio u Vilovom vlasništvu. Volela je tu staru otmenu građevinu od cigala i drveta što je stajala na istom mestu stotinama godina i poput moćnog stražara bdela nad žiteljima sela, motreći na njih s oboda šumarka.

„Ako želiš, uđi unutra“, rekao joj je Vil, upravo završivši s podizanjem auta. „Sijenina smena je pri kraju.“

Bez obzira na to što je došla ovamo samo radi Sijene, nije joj se činilo pravednim da ostavi Vila samog na mračnom parkiralištu dok joj je činio uslugu, uprkos tome što je bio poslednja osoba na svetu s kojom je želela da provodi vreme.

„Mogu li nekako da ti pomognem?“, upitala ga je tiho uzdahnuvši. Teško joj je bilo da prikrije tu stečenu, blagu zabrinutost u glasu, koja nije bila prava, već je bila posledica dugogodišnje bakine vaspitne dresure.

Pogledao ju je ispod oka.

Zatim još jednom...

Okrenula mu je leđa i prešla pogledom preko pustog parkirališta. Za manje od sat vremena ovde će biti na stotine automobila i unutra neće ni igla moći da padne na pod od silne gužve. Mada je imao mali milion nedostataka, Vilu se moralo priznati da ima smisla za ovaj posao. Ljudi su prelazili na desetine kilometara samo da bi baš ovde večerali.

„Čujem da otvaraš još jedan restoran. To je baš lepo.“

Pogledao ju je začuđeno zadignute obrve, zbog čega je Lisa požalila što je uopšte nešto rekla.

„Samo sam htela prijateljski da proćaskamo. Osećala bih se glupo da te ostavim samog da se baviš mojim automobilom“, kazala je i blago zadrhtala od svežeg vazduha. Leto je ove godine baš okasnilo.

„Još tražim pravu lokaciju.“

„Lokacija, lokacija, lokacija“, izgovorila je tek onako, a ne zato što je imala na pameti neko prigodno mesto. Ulica u obližnjem gradiću u kojoj se nalazio njen stan nije bila na spisku poželjnih lokacija za stanovanje.

„Lokacija jeste veoma važna i mislim da sam je pronašao. Uzeću staru zgradu pošte u Glavnoj ulici.“

„Stvarno? Meni ona izgleda kao pećina.“

„Neće biti takva nakon što je renoviram“, kazao je smireno, bez trunke hvalisanja. Dok su njih dvoje kao tinejdžeri živeli u ovom selu, ovaj pab je

bio mesto u kom su starci sedeli po ceo dan cevčeći jedno pivo i igrajući domine do besvesti. Vil ga je renovirao i pretvorio u elitno mesto.

„Aha“, izgovorila je Lisa. Ona nije imala bujnu maštu kao on i nije mogla da zamisli kako će to mesto izgledati. „Koju vrstu hrane ćeš tamo posluživati.“

„Pravu italijansku. Hoćeš li doći da radiš za mene?“

„Ne, hvala...“, odvrtila je, mada je dobro znala da bi joj dodatni novac i te kako dobro došao, budući da je kao asistentkinja u školi dobijala platu samo za vreme trajanja nastave, ali ne i tokom raspusta. „Pa dobro, možda bih mogla da radim neradnim danima“, ispravila se. „Ali ja sam polu-Italijanka, tako da možda neću biti dovoljno autentična za tvoj restoran.“

„Nisam previše probirljiv“, rekao je i bezbrižno slegnuo ramenima. „Konobarica je konobarica.“

„Ma nemoj mi reći!“, odbrusila mu je i odjurila u pab. Bar je mogao da zvuči malo više prijateljski.

„Hej, Lisa“, uzviknula je Sijena, bacila krpu za brisanje na šank i izašla iza pulta da zagrlji prijateljicu. „Izgledaš kao da te je neko ozbiljno naljutio.“

„Jeste. Iznervirala me je guma na autu“, rekla joj je Lisa i prevrnula očima. „Izduvala se na putu dovde.“ Ali više ju je iznervirao susret s najneomiljenijom osobom na svetu.

„Kakav peh.“ Treba li da pozovemo nekog?“, pitala je Sijena i slegnula ramenima na svoj ljupki galski način. Mada je bila rođena Engleskinja, više od pola života provela je u Francuskoj, gde je bila mažena i pažena, i nije podizala ništa teže od kašike. Lisa joj se osmehnula. Nije mogla ni da zamisli scenu u kojoj njena Sijena menja točak na autu.

„Ne, hvala, ne treba. Vil će mi zameniti gumu. U stvari, on to već radi“, odgovorila joj je Lisa i zlobno se nacerila.

„Ma nemoj mi reći?“, zajedljivo je konstatovala Sijena i blago izvila savršeno oblikovanu obrvu, pokazujući joj tim gestom koliko ju je ova vest istovremeno iznenadila i zabavila.

„Za promenu, neka bude malo koristan“, rekla joj je Lisa, zatim je spustila tašnu na jednu barsku stolicu i sela na drugu. „Sačekaćemo ovde dok on ne završi. Popiću jedno piće. Ne smeta ti što ćemo još malo ostati ovde, je li?“

„Ne, naprotiv.“ Sijena je obrisala ruke krpom. „Bude li Vil dobre volje, mogle bismo dobiti i neko piće na račun kuće.“

Lisa je pomislila da čak ni mala Polijana* ne bi mogla ostati raspoložena posle takve gnjavaže kao što je zamena točka.

„Oдох samo da prebrišem kuhinju, pa ću ti se pridružiti za pet minuta. Markus će ti poslužiti piće. Hoćeš li, Markuse?“ doviknula je Sijena bradatom grmalju iza šanka, koji je u tom trenutku vadio čiste čaše iz mašine za sudove i slagao ih na policu iznad šanka. „Budi srce, pa i meni sipaj uobičajeno.“

„Hej, Lisa! Kako si, devojčice? Šta ćeš da popiješ?“ obratio joj se Markus zavodljivim edinburškim naglaskom, koji je Lisa mnogo volela i mogla bi da ga sluša po ceo dan. Taj njegov škotski naglasak budio joj je nejasna sećanja na majku, koja je rođena i odrasla u Škotskoj. I sama je kao mala jednom tamo boravila i još se seća koliko je tada bila iznenađena time što nije videla nijednog muškarca u kiltu. Nije li to njihova nacionalna nošnja?

Mada je imala pola italijanske, a pola škotske krvi, godinama se nije mrdnula iz Bedfordšira, i to će morati ubrzo da se promeni.

„Džin-tonik, molim.“

„Vidi se da se družiš sa Sijenom. Koji džin želiš? Doroti parker, bombaj safir ili hendriks?“

„Hendriks, sa svežim krastavcem.“ Osmehnula mu se. „To mi se baš pije, ali ne smem da popijem više od jednog, budući da znam da me kod Sijene čeka boca proseka. Ni u tome ne smem da preteram, jer sutra ujutru moram da vozim baku na pregled u bolnicu.“

„Kako je taj mali buldožer?“

„Melje sve pred sobom. Grozno se ponaša prema svom lekaru.“

„U njenim godinama, sve joj je dopušteno.“

„U njenim godinama trebalo bi da zna šta je red. Doktor Gupta savršeno govori engleski, ali nana uporno tvrdi da ga uopšte ne razume.“

„On je Englez?“

„Nije“, zakikotala se Lisa. „Govori najizraženijim severnoirskim naglaskom koji sam ikad čula: čovek je rođen i odrastao u Belfastu. Ali ona mu uporno tera inat zato što je Britanac uprkos prezimenu i boji kože.“

„Ona je starog kova, pa stoga drugačije gleda na sve.“

„Ne trudi se da ulepšavaš očigledno. Moja majka udala se za Italijana, pa je nana morala da se pomiri s tim. Ipak, to ne opravdava njeno nepristojno ponašanje prema tom jadnom lekaru.“

* *Pollyanna* (engl.), glavna junakinja istoimenog dečjeg romana koja, uprkos teškom životu, zadržava vedar duh i uvek na sve gleda iz lepšeg ugla. (Prim. prev.)

Posle nekih pola sata, Vil je ušao u pab brišući krpom prljave ruke. „Gotovo je. Namestio sam ti rezervni točak. Onaj drugi odnesi kod vulkanizera da ti zakrpi gumu. Ili kupi novu.“

„Hvala. Mnogo.“ Napravila je kiselu grimasu. Znala je i sama da treba da kupi nove gume, međutim, bude li to učinila, isprazniće svoj ionako mršav fond za crne dane, zbog kog se mesecima odricala svega i svačega. Pogledala je prema Sijeni. Videvši da ova seva očima prema njoj, Lisa je shvatila da je ispala nezahvalna. „Ovaj... mnogo sam ti zahvalna, Vile“, rekla je. „Mogu li da te počastim pićem?“

Vil je okrenuo glavu prema šanku, zlobno se smeškajući.

„Dobro, znam da je ovo tvoj lokal“, kazala je. „Ovo je bio samo gest dobre volje.“

Nacerio joj se oholo. Kako bi uopšte mogao drugačije? On nikad nije bio zbunjen niti se ponašao posramljeno. Pošto je Lisa krenula da mu okrene leđa, progovorio je: „Znaš šta...“ Namrštila se.

„Čovek baš ožedni posle onako napornog posla. Daj mi kriglu piva, Sijena.“ Sad je on terao Lisi inat, kao po običaju. „Može ono 'za zaljubljene‘“, izgovorio je zajedljivo.

Sijena mu se na to samo ljupko osmehnula i mirno slegnula ramenima. „Samo se ti rugaj, Vile. Upravo nam se to pivo najbolje prodaje“, rekla je i pogledala ga iskosa. Sijena je bila veoma ponosna na svog momka Džejsona, koji je nedavno pokrenuo malu pivaru u kompleksu štala iza paba i za kratko vreme učinio ju je uspešnim biznisom.

„Ne mogu da verujem da je Džejson stvarno tako nazvao to pivo. Mislio sam da se šali“, nastavio je da je podbada Vil. „Vidiš šta se desi muškarcu kad se zaljubi. Ponaša se kao da su mu vrane popile mozak. Glava mu je u oblacima! Pre bih rekao da su mu oblaci u glavi.“

Sijena je otpila gutljaj džina. „Samo ti pričaj koliko ti je volja, Vile. Džejson i ja smo srećni, ma šta ti govorio. Znaš šta... mislim da si ti samo ljubomoran na nas.“

„Ja ljubomoran? Kako da ne.“ Vil joj se podsmevao, s tim što je njoj to uvek radio široko se osmehujući, dajući joj time do znanja da ne misli ozbiljno. „Samo se ti nadaj, malena. I nastavi da veruješ u te ljubavne budalaštine.“

„Nego šta ću“, odgovorila mu je ona ironično na svoj tipično ležeran način.

Lisa je uhvatila Markusov pogled, a zatim mu klimnula glavom da posluži Vilu pivo.

Džuls Vejk

„Izvoli. Prijatno ti bilo.“

„Hvala. A ti se pobrini da središ onu rezervnu gumu.“

„Neko bi mogao pomisliti da ti je čak stalo do mene“, rekla mu je Lisa, namerno mu se nakezivši. Neka i on malo oseti kako je to kad te neko stalno začikava.

„Ma ne. Samo ne bih želeo da se neki drugi jadnik muči pola sata da skine točak i tek onda shvati da nemaš rezervni.“

Taj je uvek imao odgovor u rukavu.

Srećom, posle samo nekoliko gutljaja piva, Vil je otišao do Markusa i nalaktio se na šank. Sada je bio dovoljno daleko da je Lisa mogla slobodno da razgovara sa Sijenom bez straha da će Vil čuti njene reči i umešati se, kao što je imao običaj.

„Na licu ti vidim čuveni izraz 'mrzim Vila'“, obratila joj se Sijena tonom kakvim se vraćare obično obraćaju mušterijama.

„Ne, ne vidiš“, odgovorila joj je Lisa i razvukla usne u srećan osmeh. Prinela je čašu usnama i otpila gutljaj pića. „Još malo pa će početi da mi se dopada ovo sranje od džina.“

Sijena se nije dala omesti Lisinom naglom promenom teme. „Da, vidim. Niste mi jasni vas dvoje. Stalno se džapate kao da ste brat i sestra. Nemoj mu dozvoliti da vidi da te je pogodio njegovo peckanje.“ Pogledala ju je strogo. „On ti to namerno radi samo zato što reaguješ. Ignoriši ga. Vidiš da se ponaša kao uspaljeni klinac.“

Lisa je protrljala zategnuti bolni mišić u desnom ramenu. „Ma znam. On je običan kreten.“

Veoma dobro je znala da njega nije lako ignorisati. Vil je oduvek činio sve samo da bi nju nasekirao. Odmalena su se začikavali, šalili se i jedno drugom podmetali nogu, međutim, posle jedne neviđeno pogrešne večeri njihov odnos se promenio. Kad bi samo mogla da vrati vreme, ne bi joj palo na pamet opet da ga poljubi.

„Lisa, Lisa, Lisa“, zazvonio je preko celog paba Đovanijev milozvučni glas s italijanskim naglaskom, dok je njegov vlasnik grabio prema njoj sa širokim šarmantnim osmehom na lepom, muževnom licu. „*Bellissima*. Divno izgledaš.“

Preterivao je kao i obično, budući da je ovamo došla pravo s posla. Kako bi mogla izgledati lepo onako smoždena, klonula i usahla posle celog dana provedenog u borbi s malim demonima poznatijim kao „deca uzrasta do deset godina“. Međutim, Đovanijev napadan, vedar šarm činio je dobro njenom egu, pogotovo kada je Vil bio u blizini.